

nogetsomhelst Sted har fundet nogen Begrundelse af denne Tanke, forekommer det mig ikke urimeligt at antage, at den ligefrem er bleven optagen af den engelske Lov af 1870 — den svenske Lov af jo af 1874. Den tilsvarende Bestemmelse i den engelske Lov af 1870 lyder paa, at, hvad Kvinden erhverver ved eget Arbejde, skal hun raade over, men — vel at mærke — der blev tilføjet, at det er hendes Særformue. Altsaa i den engelske Lov er der nogen Fornuft heri. Hendes eget Erhverv er derefter hendes særlige Eiendom, og over den raader hun følgerlig. Det er en ligesaa naturlig Regel, som den Regel er unaturlig, at hun raader over Fællesboet. Denne Regel er nu optagen i den svenske Lovgivning, hvor der er Formuesællesskab, og hvor Reglen faar en hel anden Betydning, der saagodt som umuliggjør denne Regel i dens Sammenhæng med hele den øvrige Rettsanordning. Nu har jeg ogsaa hørt, at ærede Medlemmer, som have udtalt sig gunstigt for den ærede Forslagsstillers Forslag, væsentlig have støttet sig paa, at dette ikke vil faae stor praktisk Betydning overfor Kreditorerne. Det tror jeg er rigtigt. Jeg tror ikke, at nogen dansk Foged nogenstinde under en Eksekution vil indlade sig paa at undersøge, hvilken Del af Fællesboet der er erhvervet af Konen og hvilken af Manden. Thi, hvis han vilde indlade sig derpaa, vilde han aldrig blive færdig med Eksekutionen og aldrig komme til noget virkelig Resultat. Jeg stønner nemlig ikke rettere end, at Bevisbyrden her maatte paahvile Sustruen; men at føre Bevis for, at den og den Del af Fællesboet er erhvervet af hende, tror jeg, vil være hende komplet umuligt. Det vil ikke kunne lykkes hende at føre et saadant Bevis, og følgerlig bliver Reglen saa godt som betydningsløs. Jeg har heller ikke fra Sverrig hørt, at den har faaet nogen virkelig Betydning under nogen Eksekution. Men jeg siger da: Lad os ikke vedtage en Lovbestemmelse, der staar i en skrigen Modsetning til hele vor Anordning af dette Forhold. Naar det eneste Forsvar, vi kunne føre for den Sætning, er, at den ikke vil faae praktisk Betydning, lad os saa ikke bringe større Forvirring ind i den i Forveien tilstrækkelig forvirrede Ægtefælslovgivning, en Lovgivning, som det er i høi Grad vanskeligt at overse og give en klar Oversigt over. Thi een Fordel maa man indrømme, at den nu bestaaende Anordning har. Det nu bestaaende Formuesællesskab under den Ordning, at det er Manden, der raader over det Hele, som om det var Mandens Eiendom, har den Fordel, at det giver en klar og bestemt Regel i alle Omsætnings- og Kreditforhold. Der er ingen Tvivl tilstede; Enhver veed, at, naar han har en Fordring paa Manden, saa svarer Fællesboet for den Fordring. Men naar man nu kommer med en ny Regel, ifølge hvilken Kreditor skal undersøge, hvilke Dele af Fællesboet der svare for

Fællesboets Gjæld, saa fremkommer der en høi Grad af Forvirring i et i og for sig klart Rettsforhold. Alt, hvad min ærede Medforslagsstiller fra et praktisk Synspunkt har udtalt imod den omtalte Sætning, slutter jeg mig fuldt til, og jeg tror, at de theoretiske Indvendinger ere ikke mindre stærke end de praktiske, som det ærede Medlem gjorde gjældende. En anden Sag er det, naar Forholdet stilles saaledes, at man ikke forandrer Kreditorernes Stilling, men siger: Kreditorerne have deres Ret til Fællesboet som hidtil, men overfor Ægtefællerne indbyrdes gjælder det nu, at Kvinden raader over, hvad hun erhverver. Da har Sætningen ingensomhelst Fare, og da er der ingen Grund til at imødegaa den. Et saadant Forhold inlænkede Ægtefællerne er i Virkeligheden høit naturlig og uden Fare, og det er ikke uden praktisk Betydning. Heraf vil jo nemlig følge, at Kvinden faktisk faar i sine Sønder det, hun erhverver, og at Manden intet Rettskrav kan faae derpaa. Hun bliver da istand til selv at kvittere for sit Erhverv, hvad hun ifølge den gjældende Ret ikke er. Thi om det end er saa, at man i det praktiske Liv ikke nægter at modtage Kvindens Kvittering for, hvad hun selv har erhvervet, er det dog et Spørgsmaal, som man vel skal vogte sig for at bevare bekræftende, om en saadan Kvittering er juridisk gyldig. Jeg tror ikke, at der foreligger nogen Dom derfor, eller at nogen Jurist af vor Lovgivning vil kunne udfinde tilstrækkelige Grunde for den Sætning, at en saadan Kvittering er gyldig. Altsaa dette, at det anerkjendes, at Kvinden overfor sin Mand raader over det, hun erhverver, tror jeg, vil kunne faae nogen Betydning. Det vil i alt Fald kunne styrke den gifte Kvinde i hendes Forhold overfor Manden, at hun nu har en Ret at støtte sig til, medens hun tidligere kun har havt Billighed at paaberaabe sig. Det er ogsaa min Mening, at denne Bestemmelse, naar den vedtages, vil føre til, at den gifte Kvinde bliver istand til ved Testamente at raade over det af hende selv erhvervede Gods. Naar det nemlig ganske i Almindelighed siges, at hun selv raader over, hvad hun har tilført Fællesboet ved egen Flib og Bindstibetlighed eller ved Gaver, som vedkommende Giver har betroet til hendes egen Naadighed, er jeg tilbøielig til at tro, at det praktisk maa forstaaes saaledes, at Reglen ogsaa gjælder Naadighed ved Testamente. Mulig kan der dog være nogen Tvivl derom. Jeg tænker her væsentlig paa Arvelovens § 29. Jeg skulde sætte Pris paa at høre den ærede Ministers Mening paa dette Punkt, da der maatte ellers kunde være Anledning til udtrykkelig at fremhæve Arvelovens § 29 ved Siden af, hvad der her staar. — Dette er, hvad jeg paa dette Standpunkt har ønsket at sige til Begrundelse af disse Ændringer. Jeg tror, at man vil erkjende, at de Fordringer, der stilles